

ind, og jeg nævner som Eksempel atter her, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds fremdrog: Om Reglerne for Karakterberegningen skulde optages i Loven. Det vilde jo gaa langt, langt videre, end man paa noget andet Omraade har tænkt sig Muligheden af, og det gamle Principspørgsmaal: Hvorledes man vilde beregne de positive eller negative Karakterer, efter S. C. Drstedes Idee eller efter andre, det tror jeg dog, man i højeste Grad maa indrømme, er det ikke Lovgivningsmagtens Sag at tage Hensyn til; der maa man have den Tillid til Administrationen, at den til enhver Tid vil vide at bestemme det fornuftigste og rigtigste efter de bedste Raad, den kan indhente om Sagen. Dertil hører ogsaa f. Eks., at man ikke kommer ind paa nærmere Detailleringer af, hvad "Dvellseskolerne" betyde. Selvfølgelig maa Dvellseskolerne og Maaden, hvorpaa Seminarieleverne der blive delagtige i Undervisningen, passive som Tilhørere, eller i visse Fag maatte regelmæssigt som Deltaagere, i andre Fag maatte kun undtagelsesvis o. s. v. — selvfølgelig maa det ordnes under tilbørlig Hensyntagen til, at man ikke gør Børnet nogen Uret derved; men den rimelige Tillid maa man have til Administrationen, at den ikke vil gøre noget saa ufornuftigt som at forkvalificere Børnesjælene fuldstændigt, og derfor tror jeg, at man fuldt vel kan berørlige sig med den Ramme, som her er givet i Loven angaaende Dvellseskolerne. Dette gælder ogsaa om adskillige andre Ting, f. Eks. med Hensyn til Spørgsmaalet om Fordelingen af Fagene til 1ste og 2den Del. Jeg bekræfter Afgtigheden af, at det er min Tanke at ville forøge de ved 1ste Del afsluttede Fag noget, og det er den Rådning, som skulde ligge i Loven. Men jeg mener, at man ikke i Loven bør afgive Detailpunkter, som det om Skrivning, hvad jeg indrømmer kan blive et Objekt for Henlæggelse til Afslutningen, og ligesaa Tegning og visse Dele af Historien. Det er jo en Tanke, der har været fremdraget fra pædagogisk Side, om ikke visse Dele af Historien burde være afsluttede, medens en anden, mere pædagogisk udbillende Del af Historieundervisningen skulde forskyttes. Men alt dette er Ting, med Hensyn til hvilke der maa stoles paa, at Administrationen vil være i Stand til at kunne træffe en rimelig og fornuftig Ordning, efter Overvejelse af de Forslag, Raad og Henvendelser, der komme til den. Og kan man ikke det, vil man forøge Lovstoffet i et Omfang, der gør det aldeles usandsynligt, at man nogen Sinde vil kunne komme til en Ende.

Endelig vil jeg ogsaa tilraade dem, der ere Venner af Sagen, og som saadanne maa jeg have Lov at betragte alle dem, der have haft Ordet, thi de have alle udtalt sig i alt væsentligt for et af Hovedprincipperne i Loven, at man gør saa saa Forandringer som muligt ved Detailbestemmelserne. Der er naturligvis en hel Del af de Detailbestemmelser, der ere indførte i Loven, der, saa vidt jeg kan skønne, ikke, hvis de forandrede, vilde møde Vanskeligheder i det andet Ting, men der er andre, om hvilke jeg mener det modsatte, og jeg vilde finde det ønskeligt, om man ikke gik for vidt i denne Retslæse af Detailbestemmelser. Jeg mener f. Eks., at Ordet "mindst", som det ærede Medlem fra 1sted Amts 4de Valgfreds (C. Ravn) foreslog, kunde udgaa i § 7, men derimod tror jeg ikke, at det kan udgaa, at Ministeriet ved Spørgsmaalet om Anerkendelsen af et privat Seminarium maa tage Hensyn ogsaa til Lærerpersonalet. Jeg taler ikke om de i Motiverne nævnte, nu bestaaende private Seminarier, for hvis Vedkommende jeg personlig har udtalt, at jeg i den Henseende aldeles ikke nærer Skygge af Tvivl, men jeg tænker paa fremtidige Seminarier. Naar et saadant Seminarium søger Anerkendelse, maa man virkelig vide, om Forstanderen er en Mand, der har rimelige Kvalifikationer til at paatage sig et efter min Mening saa ansvarfuldt Hverv, som dette er, og man kan heller ikke undlade at tage Hensyn til, hvor stort et Antal Lærere han har til sin Raadighed, og hvorledes disse Lærere ere bestafne. Det kan jo tænkes at være, ja rene Røvere vil jeg ikke sige, men Industriddere, om hvilke man virkelig maatte sige, at det gik slet ikke an at betro saadanne Folk dette. Det er et Punkt, man maa have en vis Kontrol med. En væsentlig Bestemmelse, ved hvilken der er vist megen Resignation fra Ministeriets, ogsaa fra Landstingets Side, i alt Fald fra en vis Del, jeg tør sige flertallet i Landstinget, er med Hensyn til Spørgsmaalet om Præparander. Jeg skal ikke have noget imod, at Ordet Præparander forandres, jeg hader selv, naar man kan vælge danske Udtryk — jeg er ikke ganske sikker paa, om Udtrykket kommer fra mig eller fra Landstinget. Men naar der er Tale om Lærere ved private Skoler, som dertil erholde Skoledirektionens Tilladelse, saa var mit Standpunkt, som jeg i og for sig kunde ønske fastholdt, at baade Lærere ved offentlige og ved private Skoler skulde have Skoledirektionens Tilladelse. Lige over for en meget stærk Stemning fra visse Sider i